

A la recerca de dos tresors

Text > **RAFEL CASAS**

Els dos últims Fabergé, òpera prima de l'autora cassanenca Cristina Canamases, pretén ser una novel·la trepidant de ficció històrica, molt en voga en els darrers temps, tot pouant de referències *danbrownístiques* a l'estil de *El codi da Vinci* i d'altres. L'acció se situa en dos moments diferents: a principis del segle xx i en l'actualitat, en què els protagonistes, una jove i una anomenada Olga que coincideix amb la Revolució Russa i la Primera Guerra Mundial i un grup de joves estudiants postpandèmics recorren Europa (Florència, Múnic, Sant Petersburg...). En el primer cas, empalmant trens i casualitats a la recerca dels dos ous esmentats al títol de la novel·la, i, en el segon, gràcies a les amables donacions econòmiques que els *papis* (que sembla que tenen tots un nivell de vida força desfogat) fan perquè els seus plançons es llencin a cercar informació sobre un dels dos ous esmentats abans que, per casualitat, troben en buidar el pis d'estudiants que comparteixen a la nostra Girona estudiantil.

Aquesta és la trama principal del llibre que, en alguns moments, sobretot quan els protagonistes de l'acció són els joves estudiants, ens fa retrocedir a lectures de joventut a l'estil de la col·

lecció d'«Els Cinc», de la inefable Enid Blyton, o ens recorda films vuitaners com *Els Goonies*, sense mapa del tresor ni vaixell pirata, però amb la mateixa beneïda innocència i sort que caracteritza els descobriments dels joves protagonistes d'ambdues referències. Cristina Canamases s'esforça, al llarg de tota la narració, per demostrar-nos els amplis coneixements que té sobre les ciutats que els protagonistes visiten al llarg de la recerca i se'n surt força bé, es nota que darrere la tasca literària hi ha hagut una feina considerable de recerca d'informació. Així mateix, ens il·lustra sobre la història i els detalls de la fabricació de joies per part del famós taller de joieria Fabergé, la qual cosa té el seu encant, la veritat, malgrat que aquest esforç informatiu pugui lluitar una mica el ritme de la novel·la i alenteixi l'avançament dels esdeveniments; de vegades, ens fa la sensació que llegim una guia de viatges més que no pas una novel·la d'aventures amb rerefons històric.

En un gir inesperat, cap al final de la història Cristina Canamases vol justificar els milers de quilòmetres acumulats pels protagonistes (antics i nous), en un intent d'insuflar vida a una trama que perd força i ens regala un misteri amagat a la ciutat de Girona des

CANAMASES, Cristina. **Els dos últims Fabergé**. Valls: Cossetània, 2025. 248 p.

de temps antics, i que està relacionat amb un dels ous protagonistes. Potser aquest final, que sembla una mica embastat, ens deixa un regust deslluït per a una trama que, en un principi, semblava tenir moltes possibilitats.

Una història que agradarà als viatgers de Ryanair i Airbnb i buscadors de tresors amb detectors de metall.

Enfebrat pel futbol

Text > **NARCÍS JUANOLA**

Goso estrenar-me com a ressenyador en aquest espai amb un llibre de no-ficció d'un autor que, de moment, no és un escriptor segons l'ús, tot i que porta més pàgines escrites que alguns dels escriptors consagrats. Manel Vidal i Boix (Salt, 1989) és membre fundador del pòdcast *La Sotana* i guionista de *La Competència* (RAC1). Ha fet de col·laborador en diversos programes de ràdio i televisió i va ser acomiadat del programa *Zona Franca* arran d'una broma sobre el PSC amb una esvàstica pel mig.

La passada a l'espai és un recull de memòries parcials, tal com s'indica a la coberta del llibre, en el qual, aprofitant la passió pel futbol, es despulla per mostrar-nos amb un humor irreverent les seves fòbies i filies, les seves virtuts i els seus encerts, així com les seves mancances i inseguretats. Ho fa amb tanta precisió que un cop llegit tens la sensació que s'ha obert en canal, tot i que segur que s'ha guardat algun as a la màniga.

Com va fer Nick Hornby a *Febre a les grades*, Manel Vidal ha aprofitat la seva fal·lera pel futbol per parlar-nos

d'experiències, memòries i sentiments, i ens deixa ben clar que el futbol és fascinant, però que, per les emocions que activa, encara ho és més.

El llibre consta d'onze articles més o menys cronològics que ens porten des de les experiències d'un nen de set anys que idolatra Iván de la Peña fins a la remuntada al Camp Nou contra el París Saint-Germain als vuitens de final de la Champions del 2017, punt de partida de la darrera decadència del Barça.

Comença amb el seu primer ídol. Lo Pelat, de qui diu que, com tots els genis, només sabia fer bé una cosa, la passada a